

ת"פ 50018/07/17 - מדינת ישראל נגד יוסף אלנבארי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 50018-07-17 מדינת ישראל נ' אלנבארי(עציר)
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף אלנבארי (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה כי מצאתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירת פריצה לבניין שאינו דירה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ולהרשיעו בעבירת גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

תמצית כתב אישום והמענה

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירה של פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה לפי סעיף 407 (ב) לחוק העונשין. על פי המפורט בו, ביום 11.6.2016 בשעה 21:18 לערך באתר בניה השייך למנהלת הרכת הקלה בדרך בגין 53 בתל אביב (להלן: "אתר הבניה"), התפרץ הנאשם לתוך מחסן בכך ששבר את מנעול המחסן, נכנס למחסן וגנב מתוכו דיסק עבודה. הנאשם נתפס בכף על ידי היתאם אל צראיעה ששימש מאבטח אתר הבניה, אשר הבחין במעשי הנאשם ועצר אותו עד להגעת המשטרה. נטען כי במעשיו אלה, התפרץ הנאשם לבניין שאינו משמש למגורים או מקום תפילה וביצע בו גניבה.

2. במענהו לכתב האישום הודה הנאשם כי שהה בתאריך ובשעה הנקובה באתר הבניה. הנאשם כפר בכך שהתפרץ לתוך המחסן, שבר את מנעול המחסן, נכנס למחסן וגנב מתוכו דיסק עבודה. הנאשם טען כי המאבטח היתאם אל צראיעה, יחד עם שני אחרים, הפליאו מכותיהם בו.

עיקר הראיות - דיון והכרעה

3. מטעם המאשימה העיד היתאם אל צראיעה (להלן: "המתלונן") השומר באתר הבניה. על פי גרסתו, בעת שסעד עם בן דודו אחמד את ארוחת חג הרמדאן ביום האירוע באתר הבניה, שמעו השניים דפיקות בברזל במחסן, נכנסו לבדוק והבחינו במנעול שבור, פטיש, והנאשם עומד ליד המחסן כשעל גבו דיסק עבודה (עמ' 23 ש' עמוד 1

17-19, עמ' 24 ש' 18-20 לפרו'). לדבריו, כששאל את הנאשם לפרש הימצאותו באתר השיב הנאשם כי הוא עובד במקום ואף לבש וסט כתום וחבש קסדה. המתלונן אמר לו כי אין עובדים במקום ותפס בו עד אשר הגיעה המשטרה. לדברי המתלונן אמר לו הנאשם שגנב את דיסק העבודה כי אין לו כסף והוא רצה לחזור לביתו בלוד (עמ' 24 ש' 22 לפרו'). בעדותו פירט המתלונן כי תפס בנאשם והעמידו עם הגב למחסן כאשר זה ניסה לברוח מהמקום, ועד להגעת השוטרים (עמ' 24, ש' 2 לפרו'). כן מסר כי התקשר לדודו, והוא זה אשר דיווח למשטרה. בהקשר זה מסר המתלונן כי אינו בקשר עם מנהל העבודה, ובאם עולה הצורך, כפי שקרה ביום האירוע, הוא מודיע לדודו אשר יוצר קשר עם מנהל העבודה. המתלונן הבהיר כי לא ראה את הנאשם פורץ את המנעול, אלא ראה את הנאשם עם הדיסק על גבו (כתפו), עומד סמוך למחסן ולמנעול שבור ופטיש (עמ' 24 ש' 18-24 לפרו'). בנוסף, הכחיש את טענת הנאשם לפיה השומרים האחרים והוא "הלבישו עליו תיק" והכו אותו.

4. בחקירתו הנגדית מסר המתלונן כי הוא זוכר היטב את האירוע. לדבריו, בן דודו אחמד הגיע למקום על מנת לאכול איתו את ארוחת הרמדאן, אחמד עבד באותה התקופה באתר אך הוא אינו זוכר אם עבד ביום האירוע. לדברי המתלונן, המחסנים באתר נעולים בלילה, והשומרים במקום מוודאים זאת לשעה או שעתיים. עוד לדבריו, טרם ארוחת הרמדאן בדק אם המחסנים נעולים. בנוסף, טען כי יצא יחד עם בן דודו לפרק זמן קצר מהאתר לקנות אוכל מסופר מרקט קרוב, ואז שבו לאתר הבניה מצדו האחורי (ש' 25, עמ' 27 לפרו'). לדבריו, בעת שהגיעה המשטרה למקום היה אחמד בתוך אתר הבניה. כשנשאל מדוע לא אמר לשוטרים שהגיעו כי אחמד ראה את המתרחש, השיב "אני חייב להגיד להם? הם ביקשו ממני עדות אז אמרתי מה שראיתי". המתלונן הוסיף כי אינו זוכר מדוע תאר את המתרחש בלשון יחיד (עמ' 28 ש' 5-8 לפרו').

5. בעת חקירתו הנגדית נשאל המתלונן מדוע לא סיפר בהודעתו במשטרה כי הנאשם שבר את המנעול וכל שסיפר הוא שראה איש המחזיק דיסק. לדבריו: "לא אמרתי בהודעה שהוא שבר את המנעול כי אני לא יודע לתאר טוב. את רואה מאיזה שעה זה? בזמנו שתיארתי לשוטר, לא הייתי מספר הרבה, סיפרתי מה שהיה וזהו." (עמ' 29 ש' 19-20 לפרו') והוסיף כי לא סיפר על המנעול השבור על הרצפה כי לא נשאל על כך. עוד מסר כי עד למועד עדותו בבית המשפט לא נשאל האם נכנס למחסן ביום האירוע ובדק את הרכוש בתוכו ועל כן לא סיפר על כך עד עתה. כשנשאל כיצד הוא יודע כי דיסק העבודה שייך לאתר הבניה, השיב "אני בן אדם חכם. ראיתי שהמחסן של הפועלים המנעול שבור. הכלי היה הפועלים משתמשים בו" וכן "אני לא תפסתי אותו ברחוב, תפסתי אותו בתוך אתר הבניה" (עמ' 30 ש' 11-16 לפרו')

6. בהודעתו מיום האירוע **ת/10**, אשר נגבתה באתר הבניה, מסר המתלונן כי החל את משמרתו בשעה 19:00 לערך. בעת שאכל ארוחת ערב שמע דפיקות בברזל מכיוון המחסנים. המתלונן הגיע לאזור המכולות, שם הבחין בנאשם מחזיק דיסק עבודה גדול ומנסה לברוח מהמקום. המתלונן תפס את הנאשם, קרא למשטרה, והחזיק את הנאשם במקום עד להגעת השוטרים. המתלונן מסר כי הנאשם ציין בפניו כי גנב את דיסק העבודה כי אין לו כסף וכי הוא רוצה לחזור הביתה (ש' 11-12 **לת/10**). בנוסף הבהיר כי אין לו היכרות מוקדמת עם הנאשם.

7. לצד עדותו של המתלונן והודעתו **ת/10** נשמעה אף עדותו של **השוטר חוסאם**. עדות חוסאם מבוססת על דוח פעולה שערך במועד האירוע **ת/4**, משלא זכר את פרטי האירוע כלל. בעדותו פירט כי לאחר קבלת הודעה על מאבטח המחזיק חשוד אשר פרץ למחסן במקום, הגיע עם שותפו לאתר הבניה, שם כיוון אותו המתלונן למקום והצביע על הנאשם. על פי עדותו סיפר המתלונן (המאבטח) כי ראה אדם ניגש למכולה, שובר את המנעול בעזרת מוט ברזל, נכנס למכולה והוציא ממנה דיסק עבודה, וכי לאחר מכן תפס את החשוד והתקשר למשטרה. עוד הוסיף כי צילם

במכשיר הטלפון שלו את לשונית המכולה השבורה, את המנעול לאחר השבירה, ואת מוט הברזל באמצעותו לטענתו, שבר הנאשם את המנעול. התמונות הוגשו כ**ת/2** לאחר שהבהיר השוטר חוסאם כי הוא צילמן.

8. עדות המתלונן, ובכללה עדותו לפיה הודה בפניו הנאשם כי גנב את הדיסק כי אין לו כסף וברצונו לחזור הביתה כאמור, מהימנה עלי, סדורה ותואמת את גרסתו **ת/10** מיד בסמוך לאירוע. המתלונן לא הגזים בתיאור האירוע, הבהיר כי אין לו כל קשר או היכרות מוקדמת עם הנאשם (ואף לא עלתה כל טענה כאמור), ואף הבהיר כי לא ראה את הנאשם מתפרץ למחסן. גרסה זו אמנם אינה תואמת את גרסת **השוטר חוסאם** משעל פי דוח הפעולה שערך **(ת/4)** מסר המתלונן בעת האירוע כי ראה אדם ניגש למכולה, שובר את המנעול בעזרת מוט ברזל, נכנס למכולה והוציא ממנה דיסק עבודה. אולם, בשים לב לכך שבהודעתו **ת/10** (אשר נגבתה על ידי שוטר אחר, ראמי חמוד) לא טען המתלונן כי הבחין בנאשם מתפרץ למחסן, ומשעדותו של השוטר חוסאם מבוססת על דוח הפעולה שערך **(ת/4)**, בו הפניה מפורשת להודעה **ת/10** - ניתן להבין כי בדוח הפעולה לא דוייקו הפרטים כנדרש. ברור כי המסמך הקובע באשר לגרסת המתלונן מיום האירוע הוא **ת/10**, הודעתו, עליה חתם ובה לא טען כי הבחין בנאשם מתפרץ למחסן.

9. נתתי דעתי לקושי הנטען עם עדות המתלונן בשים לב לכך שלא פירט בהודעתו **ת/10** כי נכח איתו במקום אדם נוסף, אחמד, אשר היה עד לאירוע. המתלונן כשל מלהסביר מדוע בחר שלא לציין את נוכחותו של אחמד במקום וסיבותיו עימו. בהקשר זה ראו גם את **ת/9** לפיו המתלונן מסר ביום 11.7.2016, חודש לאחר האירוע, כי לאחר שתפס את הנאשם קרא לאחמד שהיה במקום, ויחד הזעיקו את המשטרה. בנוסף שקלתי את העובדה שהמתלונן לא סיפר בהודעתו כי הנאשם טען באוזניו כשפגש בו שהוא עובד במקום וכי לבש פרטי לבוש בדמות וסט וקסדה כפי שסיפר בעדותו בבית המשפט (עמ' 23, ש' 18, עמ' 24, ש' 9 לפרו').

10. לאחר שקילת האמור לא מצאתי שיש בו כדי להקים ספק סביר באשר לפרטי תלונתו של המתלונן ובכלל זאת באשר לנטילת הדיסק על ידי הנאשם, הודייתו בפניו בגנבתו, וניסיונו לברוח מהמקום. זאת בראי העובדה שהודעת המתלונן **ת/10** נגבתה בשטח, והיא הודעה קצרה וממוקדת, בראי **ת/9**, ובראי גרסת הנאשם עצמו, אשר תפורט להלן, שאיננה מעוררת כל אמון ואיננה סבירה, ויש בה כדי לחזק את ראיות המאשימה. בנוסף בראי התמונות שצילם השוטר חוסאם **(ת/2)**, לאחר שהבהיר כי הוא מזהה אותן כתמונות אשר צילם בעת האירוע הנדון. התמונות **ת/2** תומכות בעדות המתלונן ובהן נחזה מוט ברזל כאמור, מנעול ולשונית שבורה ודיסק, בדיוק כפי שפירט המתלונן כי ראה בעת שהתקרב למכולה ותפס את הנאשם.

11. נתתי דעתי לעתירת ההגנה ליחס משקל אפסי לתמונות **ת/2** לאור כך שהועברו כחצי שנה לאחר האירוע מהשוטר חוסאם לטלפון הנייד של החוקרת טל באמצעות תוכנת הוואטסאפ, והיא הדפיסה אותן **(ת/6)** ואין כל אינדיקציה כי המדובר בתמונות הקשורות לתיק דנן. אינני מוצאת לקבלה. אמנם התמונות הועברו והודפסו באיחור, אך עדותו של השוטר חוסאם בקשר אליהן ברורה וחד משמעית, וכך גם הכתוב על גבן על ידו. בנוסף כאמור, הנחזה בתמונות זהה לעדות המתלונן (הגם שלא הוצגו התמונות למתלונן, אף לא בעת עדותו בבית המשפט - לאור התנגדות הסנגורית). כך, יש בעדות המתלונן בהקשר זה כדי לתמוך בעדות השוטר חוסאם לפיה התמונות **ת/2** צולמו באתר הבניה במועד האירוע ובהן לתמוך בגרסתו.

12. אל מול ראיות המאשימה עומדת גרסת הנאשם שהיא בלתי סבירה בעליל ואיננה מעוררת אמון. בחלקה גרסה כבושה ובחלקה סותרת את גרסתו בהודעתו **ת/1**. לשם המחשה תפורט גרסתו כלשונה:

"ש. ספר לבית המשפט מה עשית במקום ב 11.6.16?

ת. אני גנבו לי אופניים, מתל אביב, בתחנה המרכזית. הלכתי לחפש אותם, מישהו אתיופי אמר לי מפה עברו האופניים. עברתי ליד השמירה, יש דרך משם, זה פתוח. פתאום שלושה התנפלו עלי, נתנו לי מכות, זה, פתאום אתה גנבת. השני אומר לבן דוד שלו כלומר זה שהיה פה אמר, בוא נגיש עליו תיק זה נרקומן משתמש. זה מה שקרה. והדיסק היה זרוק למטה.

ש. מה זה למטה?

ת. איפה שהשער, היציאה.

ש. אבל שמעת מה אמר המאבטח, השומר. הוא אמר שראה אותך מחזיק את הדיסק על הכתף?

ת. כן. מצאתי אותו שם זרוק.

ש. מה הם אמרו לך האנשים?

ת. אתה פרצת למקום, אתה זה, פתאום נתנו לי מכות. לפני שעתיים אתה פרצת למקום. הזמינו משטרה. אני לא פרצתי ולא כלום. רק עברתי משם לחפש אופניים" (עמ' 32, ש' 16-29 לפרו').

13. הנאשם הוסיף ומסר "כנראה פרצו את המחסן, הוא ראה בן אדם משתמש, אז אמר אני אלביש לו את התיק הזה. הוא אמר לי אתה מלוד, כל הלודאים גנבים" (עמ' 33, ש' 14-15, עמ' 33 לפרו'). כשנשאל כיצד טענתו זו מתיישבת עם העובדה שהמתלונן לא טען שראה אותו פורץ למחסן השיב כי אין לו מה להגיד. אם לא די באמור, הרי שבהודעתו **ת/1** ובסתירה מוחלטת לעדותו בבית המשפט (ואף לעדות המתלונן) הכחיש הנאשם כי החזיק בדיסק בידיו. כשנשאל: **"הדיסק לא היה אצלך בידיים?"** השיב: **"מה פתאום"** (ש' 22-23 לת/1). כידוע, יש בשקרי נאשם בעניינים מהותיים כדי חזק את ראיות המאשימה, אם לא מעבר לכך (ע"פ 8948/12 נמר נ' מדינת ישראל (1.2.2016), ע"פ 5152/91 חליוה נ' מדינת ישראל (17.10.1995)).

14. גרסתו הכללית של הנאשם **בת/1** דומה לזו שמסר בעדותו במרבית פרטיה, ובאופן דומה אינני מוצאת אותה מעוררת אמון. בתמצית, לדברי הנאשם שני שומרים ששהו באתר הבניה הפצירו בו שלא יעבור דרך האתר, הוא לא הקשיב להם ועבר. לדבריו, דיסק העבודה היה זרוק על הרצפה והשומרים אמרו אחד לשני "בוא נלביש לו את התיק שלא יעשו לנו בלאגן". עוד לדבריו שהה במקום משום שחיפש את אופניו שנגנבו קודם לכן מהתחנה המרכזית. הנאשם מסר כי לא נגע בדבר במחסן וכי הפריצה למחסן התרחשה ככל הנראה טרם הגיע למקום. עוד טען כי 3 שומרים שהיו במקום לא מילאו את תפקידם ולכן תכננו להעליל על הנאשם שפרץ וגנב. כמו כן טען כי הוא לא נגע בדיסק העבודה. בסוף ההודעה טען כי 3 שומרים התנפלו עליו, חנקו, דחפו אותו, ודרשו ממנו להודות כי גנב את הדיסק. בהמשך לטענותיו אלה ציין החוקר כי לא הבחין בחבלות על גופו.

15. טרם הכרעה, נתתי דעתי לטענות ההגנה בדבר מחדלי חקירה. באשר לטענה לפיה לא נבדקו מצלמות במקום ואף לא נערכה בדיקת מז"פ למוט, למנעול, וללשונית שנמצאו במקום, המדובר במחדל שיש בו ממש בכל

הקשור לעבירת ההתפרצות. אמנם, צודק ב"כ המאשימה כי כוחן של ראיות מדעיות הוא בהימצאותן ולא בהעדרן, אך במקרה זה אין המדובר בהעדר ממצאים כי אם בהעדרה של בדיקה.

16. במקרה דנן אין כל עד הטוען כי ראה את הנאשם מתפרץ למכולה כך שהעתירה היא להרשיע את הנאשם על יסוד ראיות נסיבתיות. ואולם, משלא נבדקו מצלמות במקום (גם אם נמסר שאלה חיצוניות בלבד כפי שנמסר על ידי המודיע **ת/7**) אין כל אינדיקציה לשעה בה נכנס הנאשם למתחם, לשעה בה יצא המתלונן לקניות בסופר מרקט ו/או סייר באתר במסגרת תפקידו לאחרונה כפי שהעיד. ראיות מסוג זה יכולות היו ליתן תמונה ברורה יותר באשר להשתלשלות האירועים והנסיבות. בהעדר נתונים אלה ובהעדרה של בדיקת מז"פ, בפרט בדיקת טביעות אצבע של הנאשם על גבי המוט, המנעול השבור ו/או הלשונית, מצאתי שהמאשימה לא הרימה את הנטל להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם התפרץ למכולה בכך ששבר את מנעול המכולה כנטען בכתב האישום. משכך, מצאתי לזכות את הנאשם מעבירת ההתפרצות אשר יוחסה לו בכתב האישום מחמת הספק, וחרף העובדה שנתפס כשבידיו הדיסק בסמוך המכולה הפתוחה, המנעול השבור והמוט ולאחר ששמע המתלונן דפיקות כפי שהעיד.

17. לצד האמור, ולאחר שבחנתי את כלל המחדלים להם טענה ההגנה, מסקנתי היא כי אין במחדלי חקירה שנפלו, ובכללם העובדה שלא נגבתה הודעה מאחמד, שאין חולק שנכח במקום, כמו גם מהמודיע או מניסים, או בכך שלא נערכו דוחות פעולה על ידי שוטרים נוספים שהיו במקום, כדי להביא לזיכוי הנאשם מביצוע עבירה של גניבה. זאת בראי כלל הראיות אשר פורטו לעיל אשר מלמדות על ביצוע העבירה מעל לכל ספק סביר, ומשהתרשמותי היא כי אין במחדלי החקירה שנפלו כדי לקפח את הגנתו (ע"פ 10033/17 **שאכר נ' מדינת ישראל** (28.10.2019), ע"פ 5462/18 **זועבי נ' מדינת ישראל** (16.12.2019) והפניית בית המשפט שם לע"פ 8956/18 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 34-35 (3.11.2019)).

18. נתתי דעתי לקביעת השופט בן יוסף בעפ"ת 43875-12-10 (ת"א) **שקופ נ' מדינת ישראל** (3.2.2011) (להלן: "**עניין שקופ**") לפיה: "**העובדה ששני שוטרים עדים לביצוע עברה ורק אחד רושם דוח, לעולם יש בה פגיעה מהותית ביכולתו של נאשם להתגונן**". יחד עם זאת, במקרה זה אינני מוצאת כי נכון לקבוע באופן אוטומטי שקופחה הגנת הנאשם, רק בשל כך שלא נערך דוח פעולה על ידי שוטרים נוספים שנכחו באירוע. יש לזכור ולהזכיר כי בהבחנה **מעניין שקופ**, במקרה דנן אין המדובר באירוע בו היו השוטרים עדים לביצוע העבירה. בנוסף, לא מפורטת בדוח הפעולה **ת/4** כל אמרה מפי הנאשם (מפלילה או אחרת), ולצד הדוח הודעת המתלונן **ת/10** שם מפורטים פרטי תלונת המתלונן בדיוק רב יותר מאשר בדוח עצמו. כמו כן, המיקום המצוין בדוח הפעולה בו נמצא הנאשם לצד המתלונן כמו גם הדיסק, המנעול והמוט נתמך בגרסת המתלונן עצמו. ועוד, אין כל טענה בפי הנאשם כי פעל באופן מסוים או מסר דברים שלא מצאו ביטוי בדוח הפעולה האחד אשר נערך והוגש **ת/4**. אחר בחינת המפורט לעיל, להשקפתי, אין בכך שלא נערך דוח פעולה נוסף כדי לקפח את הגנת הנאשם כך שיש להורות על זיכוי.

19. באופן דומה, הגם שנפל מחדל בכך שלא נגבתה הודעה מאחמד שנכח במקום בעת האירוע (בהבחנה ממיקי, ניסים ואחרים שחשיבות גביית עדותם פחותה משעולה כי לא נכחו שם), בראי הראיות אשר הוצגו וגרסתו של הנאשם אותה לא מצאתי מהימנה, אינני מוצאת כי המדובר בפגם שיש בו כדי להביא לזיכוי הנאשם מעבירת הגניבה.

20. נתתי דעתי לטענת ההגנה לפיה לא קיימת אינדיקציה לכך שהדיסק העבודה נגנב, לכך שהוא שייך לבעלי המקום, וכי לא הובאו ראיות בדבר מאפייני זיהוי ייחודיים של הדיסק או זיהוי של בעל המקום שהדיסק שייך לו, אך לא מצאתי לקבל טענה זו. כידוע, עבירת הגניבה אינה מוגבלת להגנה על הבעלות הרכושית והיא חולשת גם על מי

שבידיו חזקה. (ראו י. קדמי בספרו "על הדין בפלילים", חלק שני 606-607 (מהדורה מעודכנת, 2005):

"כאמור, עבירת הגניבה מיועדת בעיקרה להגנה על ה"חזקה" להבדיל מן ה"בעלות" כשלעצמה... "מחזיק" הוא "בעלים" לצורך עבירת הגניבה... התכלית של הגנה על ה"חזקה" (להבדיל מ"בעלות"), באה להרחיב את תחולת ההגנה לכל מי שמחזיק בפועל ב"דבר" בין שהוא הבעלים ובין שאינו הבעלים".

במקרה דנן, תפקידו של המתלונן כשומר במקום היה לשמור על הרכוש המצוי באתר הבניה, לבקשת הבעלים. ומשכך הוא בגדר מי שהחזיק כדין ברכוש.

21. כידוע, הגם שעדותו של בעלי הרכוש הנטען כגנוב הוא היא הראיה הטובה ביותר לכך שהחפץ שנגנב נלקח ממנו ללא הסכמתו, ניתן להגיע למסקנה כי יש לחפץ הנגנב בעלים ושאלה לא הפקירו אותו גם על פי ראיות נסיבתיות (ע"פ 6941/07 **מדינת ישראל נ' מאג'ד** (4.3.2009)). בענייננו, על פי עדות המתלונן בה מצאתי ליתן אמון, המדובר בדיסק עבודה שבדרך כלל נעול במכולה/במחסן באמצעות מנעול, בתוך אתר בניה, ועמו עובדים הפועלים במקום. הדיסק נתפס בידיו של הנאשם בסמוך למחסן הפרוץ. גרסת הנאשם כי הדיסק היה זרוק בשער אתר הבניה, שעה שהוא נתפס בכף בתוך האתר ליד המחסן, עם הדיסק על כתפו, נמצאה על ידי בלתי מהימנה, וראו גם **ת/2** (התמונות). גרסתו המשתנה של הנאשם באשר לנטילת הדיסק אף מלמדת על כוונתו לשלול אותו שלילת קבע מבעליו מבלי שיש לו תביעת זכות בו בתום לב. הנאשם אף לא טען וממילא לא ביסס בראיות, כי מצא את הדיסק, סבר כי הוא נזרק או כל טענה מסוג זה. בנוסף, ולמעלה מן הצורך, הנאשם לא עשה דבר על מנת לאתר את בעל דיסק העבודה ולוודא כי נזרק, כמצוות סעיף 383(ג)(1)(ד) לחוק העונשין.

22. כלל המפורט לעיל מביא למסקנה כי המאשימה הוכיחה כנדרש שהנאשם נטל את דיסק העבודה, ללא הסכמת בעליו (ו/או בעל החזקה בו), וכי מתקיימים במקרה זה כלל רכיבי העבירה ובכללם היסוד הנפשי הנדרש.

23. סוף דבר - בראי כלל המפורט לעיל, מצאתי כאמור לזכות את הנאשם מביצוע עבירה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין מחמת הספק ולהרשיעו בעבירת גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ז טבת תש"פ, 14 ינואר 2020, במעמד הצדדים